

Sygn. akt II K 129/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Człuchowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Czesław Szymanówka

Protokolant: stażysta Patrycja Mielewczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 7 września 2017 r., 29 września 2017 r. sprawy z oskarżenia publicznego

J. S. (S.), s. T. i E. z domu C., ur. (...) w C.

oskarżonego o to, że: w dniu 13 lutego 2017 roku na trasie C. – K., gm. C. prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki P. o nr. rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,72 mg/l stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

I. oskarżonego **J. S.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu oskarżeniem czynu stanowiącego występki z art. 178a § 1 k.k. i za to na mocy art. 178a § 1 k.k. oraz art. 33 § 1 i 3 k.k. skazuje go na karę grzywny w wysokości 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych grzywny, ustalając stawkę dzienną w kwocie 10 (dziesięć) złotych,

II. na mocy art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat 4 (cztery),

III. na mocy art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego w pkt. II środka karnego zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 13 lutego 2017 roku,

IV. na mocy art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5 000 (pięć tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej,

V. na mocy art. 230 § 2 k.p.k. nakazuje zwrócić dowód rzeczowy w postaci płyty CD-R Komendzie Powiatowej Policji w C. znajdującej się w kopercie na k. 40 akt sprawy,

VI. na mocy art. 624 § 1 k.p.k. i art. 626 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych, którymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Oskarżony J. S. zamieszkuje wspólnie z matką E. S. i siostrą M. S. w miejscowości K. (...). Był on właścicielem samochodu marki P. koloru srebrnego o nr rej. (...). W dniu 13 lutego 2017r. po godzinie 20,00 świadek P. K. podjechał samochodem pod sklep monopolowy, usytuowany przy ul. (...) w C.. Po dokonaniu zakupów wrócił do samochodu i kiedy zamierzał odjechać, zauważył wysiadającego z samochodu marki P. koloru srebrnego, zaparkowanego w pobliżu sklepu mężczyznę, który miał wyraźne problemy z wejściem po schodach prowadzących do sklepu monopolowego. Po chwili obserwowany przez świadka mężczyzna wyszedł ze sklepu i wsiadł do samochodu a następnie zaczął jechać „pod prąd” w kierunku ulicy (...), albowiem ul. (...) jest ulica jednokierunkową. Świadek P. K. widząc, że mężczyzna ten włączył w samochodzie lewy kierunkowskaz, postanowił pojechać za tym mężczyzną. Kiedy świadek dojechał do skrzyżowania, zauważył stojący samochód, którym odjechał wcześniej obserwowany przez niego mężczyzna.

Następnie P. K. podejrzewając, że kierujący samochodem marki P. koloru srebrnego może być nietrzeźwy, zawiadomił telefonicznie o swoich podejrzeniach Komendę Powiatową Policji w C.. W rozmowie telefonicznej z dyżurnym, świadek przekazał informacje odnośnie marki samochodu, jego koloru, numeru rejestracyjnego oraz kierunku jazdy. P. K. prowadząc rozmowę telefoniczną z dyżurnym (...) C., kontynuował jazdę za kierującym samochodem marki P., który jechał ul. (...) w kierunku miejscowości K., a następnie w K. skręcił w lewo i wjechał na teren posesji nr (...). P. K. zatrzymał się samochodem przy posesji, na którą wjechał obserwowany przez niego mężczyzna i oczekiwał na przyjazd funkcjonariuszy Policji. Po chwili pod posesję podjechali radiowozem funkcjonariusze Policji M. L. i S. M., którzy zauważyli stojący na poboczu drogi samochód, a obok niego mężczyznę, którym okazał się zgłaszający P. K.. Świadek P. K. wskazał funkcjonariuszom Policji posesję na którą wjechał samochodem podejrzewany przez niego o jazdę w stanie nietrzeźwości mężczyzna, a także znajdujący się na posesji samochód, którym jechał ten mężczyzna. Świadek S. M. spostrzegł idącego od zaparkowanego na posesji samochodu w kierunku wejścia do budynku mieszkalnego mężczyznę, którego zachowanie wskazywało na to, że może znajdować się po spożyciu alkoholu, albowiem miał problemy z utrzymaniem równowagi i chwiejny krok. Kiedy S. M. zaczął wołać idącego mężczyznę aby podszedł, mężczyzna ten przyśpieszył i wszedł do budynku. Po konsultacji z dyżurnym Komendy Powiatowej Policji w C. funkcjonariusze Policji M. L. i S. M. postanowili wejść do budynku w celu przeprowadzenia czynności służbowych. Kiedy funkcjonariusze Policji chcieli wejść do budynku mieszkalnego, matka oskarżonego E. S. początkowo nie chciała ich wpuścić i dopiero na stanowcze żądanie wpuściła ich do domu. Po przeszukaniu pomieszczeń budynku mieszkalnego, policjanci na poddaszu zauważyli mężczyznę, którego wcześniej widzieli na posesji jak szedł do domu i nie reagował na o ich wezwania. Mężczyzną tym okazał się oskarżony J. S., który znajdował się pod wyraźnym działaniem alkoholu i posiadał przy sobie kluczyki i dokumenty od samochodu marki P. nr rej. (...). Oskarżony w obecności interweniujących policjantów przyznał się do prowadzenia po wcześniejszym spożyciu alkoholu swojego samochodu marki P., którym jak stwierdził chwilę wcześniej wjechał na posesję. Ponadto oskarżony podał, że kiedy zauważył policjantów to się przestraszył i dlatego też schował się w domu.

Funkcjonariusze Policji przeprowadzili w radiowozie badanie stanu trzeźwości oskarżonego analizatorem wydechu typ. (...) nr fabryczny (...), które wykazało u oskarżonego o godzinie 21:14 0,72 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Następnie oskarżony został przewieziony do SP ZOZ w C., gdzie trzykrotnie pobrano mu krew celem badania zawartości alkoholu w organizmie oskarżonego.

Przeprowadzone badania pobranych od oskarżonego próbek krwi wykazały w próbce krwi pobranej o godzinie 21³⁵ 1,78‰ alkoholu, w próbce z godziny 22:05 1/64‰, a w próbce z godziny 22:35 1,66

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie: zeznań świadków: P. K.(k. 55-58), M. L. (k. 121-122, 10-11), S. M. (k. 122i 13-14), protokołu badania (k.2), protokołów pobrania krwi i protokołów badań(k.31-36) oraz pozostałego materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie w trybie art. 394§1 i 2 k.p.k.

Oskarżony J. S. zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i na rozprawie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W swoich wyjaśnieniach zaprzeczył aby w dniu 13 lutego 2017r, kierował swoim samochodem marki P. (...) o nr rej. (...). Stwierdził, iż w dniu 13 lutego 2017r. po zakończeniu pracy około godziny 14:00 zaczął spożywać alkohol w postaci piwa, wypijając do godziny około 18:00 siedem butelek piwa o pojemności 0,5 l każda. Większość alkoholu spożył w garażu, albowiem jak stwierdził nie chciał aby mama widziała, że pije alkohol. Oskarżony dalej wyjaśnił, że około godziny 18:00 poczuł się senny i udał się do swojego pokoju, a po chwili z uwagi na to, że zrobiło mu się gorąco udał się na strych i tam zasnął. Po jakimś czasie został obudzony przez policjanta, który kazał mu się ubrać, a następnie po umieszczeniu w radiowozie został przewieziony m.in. do szpitala w celu pobrania krwi. Oskarżony wyjaśnił, że nie został poinformowany przez policjantów podejmujących interwencję o przyczynie zatrzymania (wyjaśnienia oskarżonego k 120-121).

Sąd zważył, co następuje:

W świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie zarówno sprawstwo jak i wina oskarżonego w przedmiocie przypisanego mu przestępstwa nie budzą żadnych wątpliwości.

Oskarżony nie przyznał się do jego popełnienia jednakże jego wyjaśnieniom nie można dać wiary albowiem stoją one w rażącej sprzeczności z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, a w szczególności z zeznaniami świadków P. K., M. L. i S. M..

Świadek M. L. składając zeznania zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i na rozprawie stanowczo stwierdził, iż podczas interwencji oskarżony przyznał się do kierowania przed interwencją swoim samochodem z C. do miejsca swojego zamieszkania po spożyciu alkoholu. Jak zeznał świadek, oskarżony stwierdził, że kiedy zobaczył policjantów przestraszył się i uciekł do domu. Świadek ponadto zeznał, że w momencie interwencji oskarżony znajdował się pod wyraźnym działaniem alkoholu i był tym mężczyzną, którego wcześniej widział na posesji i który na ich widok oddalił się do domu.

Z zeznań M. L. wynika, że w momencie kiedy podjechali radiowozem pod posesję, w której zamieszkuje oskarżony, to przed posesją zastali P. K., który telefonicznie poinformował KPP C. o podejrzeniu kierowania samochodem przez osobę znajdującą się pod wpływem alkoholu.

Taki sam przebieg zdarzenia podał w swoich zeznaniach świadek S. M.. On również zeznał, iż podczas interwencji oskarżony był pod wyraźnym wpływem alkoholu i przyznał się, że tego dnia kierował swoim samochodem, którym chwilę przed interwencją wjechał na posesję, pomimo tego, że tego dnia spożywał alkohol. S. M. również stanowczo stwierdził, że oskarżony był tym mężczyzną, którego w momencie podejmowania interwencji widział jak chwiejnym krokiem zmierzał w kierunku wejścia do domu i nie reagował na kierowane do niego wezwania.

Zarówno M. L. jak i S. M. stanowczo zeznali, że kluczyki i dokumenty od samochodu oskarżonego ujawnili przy oskarżonym.

Zdaniem Sądu zeznania M. L. i S. M. zasługują w pełni na danie im wiary albowiem są one logiczne, konsekwentne i wzajemnie spójne, a ponadto nie mieli oni żadnych powodów do relacjonowania zdarzenia w sposób odmienny od jego rzeczywistego przebiegu, tym bardziej, że przed interwencją nie znali oskarżonego.

W ocenie Sądu zeznania tych świadków pozwalają na dokonanie stanowczych i nie budzących żadnych wątpliwości ustaleń w zakresie popełnienia przez oskarżonego występku z art. 178a§1kk albowiem jak wynika z ich zeznań swoją wiedzę w tym zakresie opierają na własnych spostrzeżeniach, informacjach uzyskanych od świadka P. K. i oświadczeniu oskarżonego, który w ich obecności przyznał się do kierowania tego dnia swoim samochodem po wcześniejszym spożyciu alkoholu.

Za wiarygodne należy uznać również zeznania świadka P. K., który stanowczo stwierdził, że kiedy zauważył zachowanie mężczyzny wchodzącego, a następnie wychodzącego ze sklepu monopolowego usytuowanego przy ul. (...) w C., które wskazywało na to, że ten mężczyzna jest pod działaniem alkoholu, postanowił jechać za samochodem którym kierował ten mężczyzna i telefonicznie powiadomił o poczynionych spostrzeżeniach Komendę Powiatową Policji w C..

Z zeznań P. K. jednoznacznie wynika, że obserwowany przez niego mężczyzna, kierował samochodem marki P. koloru srebrnego o nr rej. (...), który w dniu zdarzenia stanowił własność oskarżonego i takie właśnie informacje przekazał dyżurnemu Komendy Powiatowej Policji w C..

Należy podkreślić, że P. K. kontynuując jazdę za samochodem, którym w jego ocenie mogła kierować osoba nietrzeźwa, dojechał do posesji, na którą wjechała osoba kierująca tym samochodem, a była to posesja, w której zamieszkuje oskarżony z matką i siostrą. P. K. zaczął pod posesją do przybycia funkcjonariuszy Policji, a następnie po ich przejeździe wskazał im posesję na którą wjechał podejrzewany przez niego o jazdę w stanie nietrzeźwości mężczyzna.

W ocenie Sądu zeznania P. K. zasługują w pełnym zakresie na danie im wiary albowiem są logiczne i co do istoty spójne z wersją zdarzenia przedstawioną przez świadków M. L. i S. M..

Sąd dostrzega występujące rozbieżności w relacjach tych świadków, jednakże w ocenie Sądu dotyczą one okoliczności ubocznych, które nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i nie mają żadnego wpływu na ocenę wiarygodności zeznań świadków P. K., M. L. i S. M..

Odnosząc się zaś do zeznań świadków E. S. i M. S., czyli matki i siostry oskarżonego Sąd uznał, że nie zasługują one na danie im wiary albowiem stoją w oczywistej i rażącej sprzeczności z zeznaniami świadków M. L., S. M. i P. K. i zdaniem Sądu zmierzają do uchronienia oskarżonego przed poniesieniem odpowiedzialności karnej za popełniony występki.

Reasumując powyższe rozważania dotyczące oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego należy stwierdzić, iż sprawstwo oskarżonego zakresie przypisanego mu występkę zostało w pełni udowodnione i nie budzi najmniejszych wątpliwości.

Nie budzi wątpliwości zdaniem Sądu również wina oskarżonego w przedmiocie przypisanego mu występkę. Oskarżony jest osobą pełnoletnią i poczytalną. Znajdował się w sytuacji, w której bezprawność jego czynu była rozpoznawalna i nie zachodzą po jego stronie żadne okoliczności, które tę możliwość by wyłączały.

Z treści opinii sądowo-psychiatrycznej wynika, że pomimo stwierdzonych u oskarżonego zaburzeń poznawczych, w czasie dokonywania czynu miał zachowaną zdolność do rozpoznania jego znaczenia i do pokierowania swoim postępowaniem.

Zdaniem Sądu przedmiotowa opinia zasługuje w pełni na danie jej wiary albowiem jest jasna, pełna i nie zawiera sprzeczności, które podważałyby jej walor dowodowy.

Sąd uznał, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona występkę art. 178a§1 k.k.

Za przyjęciem takiej kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu występkę przemawia fakt, iż oskarżony w dniu 13 lutego 2017r. na trasie C. –K. gm. C. prowadził w ruchu drogowym pojazd mechaniczny marki P. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,72 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu

Sąd skazał oskarżonego na mocy art. 178a§1kk oraz art. 33§1 i 3 kk na karę grzywny w wysokości 120 stawek dziennych, ustalając stawkę dzienna w kwocie 10 zł

Wymierzając oskarżonemu karę grzywny Sąd wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego występkę, a w szczególności uwzględnił rodzaj i charakter dobra w które godził oskarżony, sposób i okoliczności jego popełnienia, a także jego sytuację rodzinną i materialną.

Ustalając wysokość stawki dziennej grzywny Sąd wziął pod uwagę, iż jedynym źródłem dochodu oskarżonego jest wynagrodzenie otrzymywane z tytułu pracy chałupniczej w kwocie 1400 zł miesięcznie, z której oskarżony przekazuje swojej matce i siostrze kwotę około 600 zł za miesięcznie za pomoc przy wykonywaniu pracy chałupniczej, a nadto przekazuje matce kwotę 500 zł na opłaty i wyżywienie.

Na mocy art. 42§2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres lat 4, zaliczając na poczet tego środka na mocy art. 63§2 kk okres zatrzymania prawa jazdy od 13 lutego 2017r.

Orzekając środek karny Sąd wziął pod uwagę, iż oskarżony umyślnie naruszył jedną z podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu, kierując pojazdem w staniu znacznej nietrzeźwości, przy powszechnie znanym negatywnym wpływie alkoholu na sprawność psychomotoryczną człowieka i swoim zachowaniem stworzył potencjalne i realne zagrożenie dla wszystkich uczestników ruchu w tym czasie i na tym odcinku drogi, którym się poruszał, narażając na niebezpieczeństwo ich życie i zdrowie.

Na podstawie art. 43a§2 k.k. biorąc pod uwagę sytuację materialną oskarżonego Sąd orzekł wobec niego obligatoryjne świadczenie pieniężne w kwocie 5000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej.

Na mocy art. 230§2k.p.k. Sąd nakazał zwrócić dowód rzeczowy w postaci płyty CD-R Komendzie Powiatowej Policji w C..

Zdaniem Sąd orzeczona wobec oskarżonego kara jest zgodna z dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 k.k. albowiem realizuje cele kary zarówno w zakresie jej wychowawczego oddziaływania na samego oskarżonego jak i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, co ma szczególne znaczenie przy powszechnej społecznej dezaprobatie dla tego rodzaju sprzecznych z prawem zachowań.

Sąd na podstawie art.624§1 k.p.k. i art. 626§1 k.p.k. uwzględniając trudną sytuację materialną oskarżonego (jedynym źródłem dochodu jest wynagrodzenie z tytułu pracy chałupniczej w kwocie 1400 zł miesięcznie, z którego oskarżony przekazuje siostrze i matce po 300 zł za pomoc, a 500 zł przekazuje matce na wyżywienie i opłaty) oraz wysokość zobowiązań finansowych wynikających z przedmiotowego wyroku (kara grzywny i świadczenie pieniężne) Sąd zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych, którymi obciążył Skarb Państwa.